

Arrest

nr. 44 831 van 14 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. HADIEL HOLAIL en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, volgens uw verklaringen een staatsburger van Armenië en van Armeense origine, verklaarde omwille van onderstaande redenen uw land verlaten te hebben. U woonde met uw echtgenote A. M. (O.V. 6.386.452) en jullie twee minderjarige kinderen in Yerevan. Op 2 februari 2008 werd u lid van de HHSH, een oppositiepartij. Uw problemen begonnen op 19 februari 2008, de dag van de presidentsverkiezingen in Armenië. Die dag had u van A. B., eerste secretaris van Levon Ter Petrosyan en lid van HSSH, de opdracht gekregen om een vertrouwenspersoon te vervangen tijdens deze verkiezing. Diezelfde ochtend ontving u uw accreditatie, die u liet bevestigen op de centrale staf van Levon Ter Petrosyan in Yerevan. U was vertrouwenspersoon (proxy) in het kiesbureau 15/12 in kleuterschool 298 in Yerevan. U kwam daar toe rond 8u 's ochtends en op het einde van de

stemdag, rond 20u, lieten de twee politieagenten die aan de deur stonden vier gewapende mannen, tevens agenten, binnen. De deuren werden gesloten en deze mannen pleegden fraude door extra stembrieven in de urne te steken. Niemand probeerde dit te verhinderen. U filmde dit alles met uw gsm en toen dit werd opgemerkt heeft u een raam stukgeslagen en bent u weggevlucht. U ging zich thuis omkleden en vertelde aan uw vrouw dat u kiesfraude had vastgesteld. U ging diezelfde avond naar het Operaplein waar duizenden mensen een zitactie hielden. De oppositie hield een demonstratie. U verschuilde zich **tien dagen** lang onder de betogers en u ging niet meer naar huis. Tijdens die tien dagen zag u de mannen die de stembriefjes hadden gedeponneerd in de buurt, waarschijnlijk waren ze op zoek naar u. U heeft uw gsm en uw lidkaart overhandigd aan B.. Op **1 maart 2009** om 6u 's ochtends werd de betoging op het Operaplein gewelddadig uiteen geslagen door de politie. U liep met de massa in de richting van het stadhuis. Daar werd verder betoogd en de sfeer was heel gespannen. 's Avonds escaleerde de situatie en werd er gevochten en geschoten. Bij deze gebeurtenis raakte u op de Prospektstraat gewond door een granaat. U verloor het bewustzijn en uw vrienden brachten u naar uw neef Sasun, in het dorp Dzorap. U kwam bij bewustzijn in zijn huis en de vrouw van Sasun, een verpleegster, gaf u medische hulp. U bleef **twee maanden** bij uw neef. U nam geen contact op met uw gezin omdat u bang was. U wachtte tot u genezen was om het land te verlaten. Op **2 mei 2008** verliet u het dorp Dzorap en ging u met een auto naar Tbilisi (Georgië). U passeerde de grens met uw militair boekje en uw Armeens paspoort. U verbleef in een hotel en op **5 mei 2008** vertrok u vanop de luchthaven van Tbilisi met een vliegtuig naar Kaliningrad (Russische Federatie). In Kaliningrad werd u opgewacht door een persoon bij wie u een tijdje logeerde en via wie u illegaal werk vond. U bleef in Kaliningrad tot **22 maart 2009** omdat u geen geld had om verder te reizen. In Kaliningrad ondernam u pogingen om uw vrouw te contacteren, maar via via vernam u dat ze reeds naar Europa was gevlucht omwille van uw problemen. Uw moeder had intussen ook Armenië verlaten en ging naar Moskou vanwege de problemen. Op **22 maart 2009** bracht iemand u met een wagen naar België, waar u aankwam op **25 maart 2009**. De chauffeur hield uw Armeens paspoort in. Diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische instanties. U bent in het bezit van uw militair boekje. In België vond u uw gezin terug. Uw vrouw had, samen met jullie twee kinderen, een asielaanvraag ingediend op **6 februari 2009**. Zij had de geboorteaktes van alle leden van uw gezin, jullie huwelijksakte en uw originele accreditatie neergelegd in het kader van haar asielaanvraag. U vernam van haar dat ze Armenië moest verlaten omdat de politie het haar lastig maakte. Zo werd uw zoon neergestoken met een mes door de politie en werd uw dochter misbruikt. Diverse personen lieten u ook weten dat gedurende twee maanden uw foto, met opsporingsbericht, te zien was in metro's en stations over heel Armenië. U vreest dat u bij een terugkeer vermoord zal worden door de politie.

B. Motivering

Uit de verklaringen van u en uw echtgenote A. M. (O.V. 6.386.452) voor het Commissariaat-generaal blijkt dat jullie in Armenië problemen kenden omdat u -in de hoedanigheid van vertrouwenspersoon voor Levon Ter Petrosyan- tijdens de presidentsverkiezingen fraude had vastgesteld waardoor u gezocht werd door de Armeense autoriteiten en waardoor uw gezin tevens zwaarwichtige problemen kende. Omwille van onderstaande redenen moet echter worden vastgesteld dat **geen geloof** kan worden gehecht aan jullie asielrelaas.

Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u op 19 februari 2008, i.e. de dag van de presidentsverkiezingen, op vraag van Abraham Baghtsjagulyan van de HSH-partij actief was als vertrouwenspersoon voor presidentskandidaat Levon Ter Petrosyan. U stelde verder dat u die dag optrad als vertrouwenspersoon in **kiesbureau 15/12** in kleuterschool 298 in Yerevan (CGVS, p.6-7). Uw vrouw bevestigde dat u die dag vertrouwenspersoon was in kiesbureau 15/12 in kleuterschool nr.298 in Yerevan (CGVS vrouw, p.7). Uit **informatie** beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt echter dat kiesbureau 15/12 niet in Yerevan terug te vinden is maar in een Cultuurhuis in het dorp Uljan in kiesdistrict Talin. Het kiesbureau dat gevestigd werd in kleuterschool 298 in Yerevan had nummer 11/15. Aangezien u en uw vrouw beiden uitdrukkelijk hetzelfde nummer geven van het kiesbureau waar u vertrouwenspersoon was en dit niet overeenkomt met de beschikbare informatie, moet worden vastgesteld dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw activiteit als vertrouwenspersoon in dat bureau. Het gebrek aan geloofwaardigheid wordt nog versterkt door het feit dat u die dag een andere vertrouwenspersoon moest vervangen maar u weet niet wie (CGVS, p.6-7) en dat u -buiten de voornaam "Karen"- geen (familie)namen kan geven van leden van de kiescommissie in het bureau dat u in de gaten moest houden (CGVS, p.7). Tevens is het ook opmerkelijk dat u stelde dat u die dag niet gaan stemmen bent omdat u geen tijd had en dat uw vrouw die dag wel gaan stemmen is maar dat u niet weet in welk bureau (CGVS, p.7 & 14). Uw vrouw verklaarde echter dat zij die dag gaan stemmen is in hetzelfde kiesbureau waar u vertrouwenspersoon was en dat zij u die dag daar gezien heeft (CGVS vrouw, p.6). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid bood u hiervoor geen verklaring (CGVS, p.14). Er mag bovendien worden vastgesteld dat u verklaarde niet te weten in welk bureau u normaal uw stem

moest uitbrengen (CGVS, p.14). Van iemand zoals u, een politiek geëngageerd persoon die actief was als vertrouwenspersoon bij de verkiezingen, die fraude vaststelde en dit doorgaf aan zijn partij, mag toch worden verwacht dat hij correcte en gedetailleerde informatie kan geven in verband met deze verkiezingen.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u opzettelijk trachtte de Belgische instanties te misleiden door het neerleggen van een frauduleus bewijsstuk. Zo legde u in het kader van uw asielaanvraag een **accreditatie** i.v.m. uw functie als vertrouwenspersoon neer waarvan het origineel door uw echtgenote mee naar België werd gebracht (CGVS, p.6; CGVS vrouw, p.6). U verklaarde dat u deze accreditatie ontving op 19 februari 2009 en dat deze accreditatie bevestigd werd op de centrale kiesstaf van Levon Ter Petrosyan (CGVS, p.6). Uit **informatie** beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat deze accreditatie niet overeenstemt met hoe zo'n authentieke accreditatie eruit zou moeten zien. Aldus moet worden vastgesteld dat het door u en uw echtgenote neergelegde document geenzins uw activiteit als vertrouwenspersoon bevestigt en bovendien zelfs -gelet op de bedrieglijkheid van dit document- jullie verklaringen over uw activiteiten ondermijnt. Tevens blijkt uit de beschikbare informatie dat uw naam niet wordt vermeld op de lijst van vertrouwenspersonen van Levon Ter Petrosyan tijdens deze verkiezing.

Omwille van deze elementen moet worden besloten dat u het Commissariaat-generaal niet kan overtuigen van uw activiteiten als **vertrouwenspersoon** op de dag van de verkiezingen en aldus ook niet van de door u vastgestelde **kiesfraude** en van de door u en uw gezin gekende **problemen** n.a.v. deze gebeurtenis (met name uw onderduiken op de demonstratie waar u ook gewond raakte; de bedreigingen aan het adres van uw gezin; de fysieke aanval op uw zoon en het misbruik van uw dochter).

Verder stelde u voor het Commissariaat-generaal dat in de periode in het begin rond uw vertrek (i.e. maart 2008) u via een vriend vernam dat uw **foto** ongeveer twee maanden lang in metro's en stations in heel Armenië terug te vinden was en dat u dus **officieel gezocht** werd dmv een opsporingsbericht door de politie (CGVS, p.12). Uw vrouw echter -die tot 5 februari 2009 in Armenië verbleef- stelt dat alle mensen die aanwezig waren op de protestactie of die getuige waren van kiesfraude gezocht werden, maar dat u niet gezocht werd met een opsporingsbericht of een foto (CGVS vrouw, p.10). Toen uw echtgenote geconfronteerd werd met uw verklaringen over uw foto die op diverse plaatsen hing stelde ze hierover niets te weten omdat ze niet buiten kwam (CGVS vrouw, p.10). Deze verklaring is niet afdoende: indien uw foto gedurende twee maanden werkelijk in diverse openbare plaatsen in heel Armenië te zien was zou men toch mogen verwachten dat uw echtgenote -die ofwel thuis woonde ofwel logeerde bij haar ouders in Armenië- hiervan door iemand op de hoogte zou worden gebracht.

Tevens mag ook worden opgemerkt dat de **handelingen van uw echtgenote** na het incident met uw dochter weinig geloofwaardig zijn. Uw echtgenote stelde dat uw dochter in september 2008 op weg naar school ontvoerd werd door twee personen en dat zij misbruikt werd (CGVS vrouw, p.10). Uw echtgenote denkt dat dit gebeurd is omdat ze op zoek waren naar u (CGVS vrouw, p.11). Direct na dit incident gingen uw vrouw en kinderen onderduiken bij uw schoonouders in Darakert (CGVS vrouw, p.11). Echter, een week na dit incident zou uw vrouw teruggekeerd zijn naar Yerevan om dit incident aan te geven bij de wijkpolitie (CGVS vrouw, p.11). Toen uw vrouw gevraagd werd waarom ze naar de politie in Yerevan ging op een moment dat ze al ondergedoken leefde bij haar ouders, stelde ze dat ze naar dat politiebureau moest gaan omdat ze daar geregistreerd was (CGVS vrouw, p.11). Deze verklaring is niet afdoende: het is niet geloofwaardig dat iemand die maandenlang lastig gevallen wordt door de politie, wiens zoon neergestoken is door politie en wiens dochter ontvoerd en fysiek misbruikt is, waarschijnlijk door de mensen (i.e. Armeense autoriteiten) die op zoek waren naar haar echtgenoot, zich spontaan zou aanbieden bij de autoriteiten om een klacht in te dienen op een moment dat ze al ondergedoken leefde op een andere plaats.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u noch uw echtgenote het Commissariaat-generaal ervan kunnen overtuigen dat jullie volledig eerlijk zijn met betrekking tot de door jullie afgelegde **reisroute** vanuit Armenië naar België. Zo verklaarde u dat u Armenië verlaten hebt met een voertuig via een grenspost met Georgië, die u gepasseerd bent met uw Armeens paspoort (CGVS, p.4). Het is weinig geloofwaardig dat iemand die -volgens zijn verklaringen- officieel wordt gezocht door de Armeense autoriteiten en wiens foto twee maanden lang ophing in stations en metro's in Armenië (CGVS, p.12) zonder problemen het land kan uitreizen met zijn eigen identiteitsbewijs via een officiële grenspost. Verder moet worden opgemerkt dat u zich niet meer herinnert met welke vliegtuigmaatschappij u vanuit Tbilisi naar Kaliningrad vloog (CGVS, p.4). Uw verklaring dat u niet elke dag het vliegtuig neemt en u niet zo goed tegen vliegen kan is geen afdoende verklaring om een uitleg te bieden voor het feit dat u de maatschappij niet meer kent maar wel nog b.v. concrete data (CGVS, p.5). Verder verklaarde u dat u vanuit Kaliningrad met een wagen naar België reisde, maar dat u niet weet waar u de Europese Unie (Kaliningrad grenst aan Polen en Litouwen) bent binnengekomen, dat er

geen visum in uw paspoort stond, dat u niet weet welke landen u onderweg nog gepasseerd bent en dat u geen identiteits- of documentencontrole bent gepasseerd (CGVS, p.5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt echter dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen, Tsjechië of Slowakije in te dienen. Op 15 januari 2003 werd in uitvoering van het Dublin II-akkoord de Europese gegevensbank, EURODAC, waarin de vingerafdrukken van iedere asielzoeker die de EU binnenkomt ingevoerd worden, in gebruik genomen. Via dit systeem kan en wordt onmiddellijk nagegaan of een persoon al dan niet al eerder asiel heeft aangevraagd in een van de EU-landen. Dit impliceert dat personen die –zoals u- niet herkend werden door het EURODAC-systeem niet eerder in een ander land van de EU asiel hebben aangevraagd en aldus in het bezit moeten zijn van een geldig reisdocument en/of internationaal paspoort met een geldig visum om de Eurozone te kunnen betreden. U daarentegen verklaarde geen visum te hebben, iets wat u niet kan bewijzen aangezien u uw Armeens paspoort hebt overhandigd aan de passeur (CGVS, p.5). Aldus moet worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal ernstige vermoedens heeft dat u niet de volledige waarheid vertelt over de manier waarop u naar België bent gekomen en over de door u gebruikte reisdocumenten en het ontbreken hiervan.

Dezelfde vaststelling kan worden gemaakt in het kader van de verklaringen van **uw vrouw** over haar reisroute. Zo weet uw vrouw niet met welke maatschappij zij en de kinderen rechtstreeks vanuit Armenië naar Praag (Tsjechië) vlogen (CGVS vrouw, p.4). Uw vrouw stelde dat er wel een visum in haar paspoort en dat van de kinderen stond, maar ze weet niet voor welk land of landen dat visum was noch door welke instantie het werd uitgereikt (CGVS vrouw, p.4). Haar verklaring dat ze zich tijdens deze reis ziek voelde en niet tegen vliegen kan is geen afdoende uitleg (CGVS vrouw, p.4) aangezien uw vrouw op het vliegtuig van Praag naar Brussel niet meer begeleid werd en zij dus zelf verantwoordelijk was voor de tickets en de paspoorten tot haar aankomst in Brussel. Omwille van deze reden zou men toch mogen verwachten dat ze meer informatie zou kunnen geven over de vliegmaatschappij(en) en het visum in haar paspoort. Er mag tevens worden opgemerkt dat ook uw vrouw haar paspoort en de paspoorten van jullie kinderen overhandigd zou hebben in Brussel aan de persoon die haar opwachtede in de luchthaven.

In ondergeschikte orde dient, in de hypothese dat uw relaas geloofwaardig is, quod non, te worden gesteld dat uit de **informatie** waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld (en waaronder uw naam niet terug te vinden is), werden alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name een gewoon lid van een politieke oppositiepartij zoals de HSH die kiesfraude vaststelde bij de presidentsverkiezingen, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Op basis van bovenstaande elementen moet worden besloten dat u noch uw echtgenote het Commissariaat-generaal kunnen overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u of uw echtgenote een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u en uw echtgenote in het kader van jullie asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet in een ander daglicht plaatsen. Uw militair boekje, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van u, uw vrouw en jullie twee kinderen bevatten enkel persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. De accreditatie mbt uw activiteit als vertrouwenspersoon bij de presidentsverkiezingen op 19 februari 2008 werd in een bovenstaande paragraaf al besproken en hiervan werd de authenticiteit ondermijnd. Aldus kan ook dit document de geloofwaardigheid van uw asielrelaas geenszins herstellen. Het medisch attest d.d. 3/3/2009 uit België bevestigt dat uw zoon twee "mogelijks heelkundige" littekens heeft die het gevolg kunnen zijn van slagen en verwondingen, maar is geenszins een bewijs dat uw zoon deze littekens heeft verkregen in de omstandigheden zoals die door u en uw vrouw werden beschreven voor het Commissariaat-generaal.

Het medisch attest d.d. 17/04/2009 uit België i.v.m. uw dochter bevat tevens geen informatie die de verklaringen van u en uw echtgenote omtrent de reden en omstandigheden van het incident met uw dochter kan bevestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de principes van het EU-procesrecht en van de constitutionele tradities van de lidstaten van de Europese Unie, voert verzoeker aan dat hij recht heeft op een onderzoek van de feiten door het jurisdictioneel orgaan dat zijn beroep beoordeelt, dat dit recht beperkt wordt daar hij na het indienen van zijn beroep geen nieuwe stukken kan aanbrengen en geen geactualiseerde memorie/conclusie kan neerleggen en dat er geenszins sprake is van een jurisdictioneel orgaan dat volle rechtsmacht heeft.

2.1.2. Waar verzoeker zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en volle rechtsmacht, hierbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, in het bijzonder het recht op een beroep in volle rechtsmacht, aanvoert en poneert dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen, in strijd is met het begrip "full jurisdiction" zoals vastgelegd in artikel 6 EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, derde lid van het Handvest).

De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: *"Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden."* Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: *"Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen."* Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de Commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie

worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 9 september 2008, nr. 186.130).

Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3).

Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (en in artikel 13 EVRM), zodat het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten , die nuttig zijn om de zaak te beoordelen.”* wordt verworpen.

In zoverre verzoeker nog stelt dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn doordat hij niet mag antwoorden op de repliekmemorie van de Commissaris-generaal kan hij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien - en verzoeker verduidelijkt evenmin - op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B. 6; RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, (A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de motiveringsplicht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker formuleert een aantal principes aangaande het bewijsrecht, het voordeel van de twijfel en daden van vervolging. Met betrekking tot de inhoud van de bestreden beslissing stelt hij dat het relevant is te weten dat hij ernstige psychische problemen heeft en verward is. Voorts voert hij aan dat een fout in de herinnering van het nummer van zijn kiesbureau onvoldoende is om zijn asielrelaas als niet geloofwaardig te beschouwen. Hij stelt dat hij de persoon die hij diende te vervangen slechts oppervlakkig kende en enkel diens voornaam wist. Hij volhardt in zijn stelling dat hij geen tijd had om te gaan stemmen, hetgeen hij steevast consistent verklaarde. Het door de Commissaris-generaal betwiste accreditatiedocument heeft verzoeker ontvangen van de eerste secretaris van Levon Ter Petrosyan. Aangaande de vaststelling dat zijn echtgenote niet op de hoogte bleek van het feit dat zijn foto verspreid werd en ophing in de metrostations stelt verzoeker dat zij bij haar ouders in een dorp verbleef, waar geen metrostations zijn. Zij was bang en verliet nooit het huis. Zijn echtgenote wenste klacht in te dienen naar aanleiding van de aanranding van hun dochter, wat enkel nuttig kon zijn als dit bij de politie van Yerevan gebeurde. Verzoekers verklaringen aangaande de reisroute, alsook die van zijn echtgenote, zijn consistent. Hij betoogt dat in Armenië alles mogelijk is mits betaling van een som geld en dat hij hoofdpijn had en de ganse weg geslapen heeft.

Verzoeker besluit dat zijn vrees voor vervolging gegrond is.

2.2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de

motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.2. De bestreden beslissing is gesteund op de bevindingen van de Commissaris-generaal dat zowel verzoeker als zijn echtgenote een foutief nummer opgaven van het kiesbureau waar verzoeker zou aangesteld zijn als vertrouwenspersoon en dat verzoeker niet wist wie hij als vertrouwenspersoon verving, noch wie de leden van de kiescommissie in het bureau waren. Bovendien legde hij een frauduleus bewijsstuk ter ondersteuning van de asielaanvraag voor en bleek zijn echtgenote niet te weten dat verzoekers foto gedurende twee maanden in diverse openbare plaatsen in Armenië te zien was. Voorts verrichtte verzoekers echtgenote weinig geloofwaardige handelingen na het incident met hun dochter, namelijk het indienen van een klacht bij diezelfde autoriteiten die zij beweren te vrezen. Bovendien legden verzoeker en zijn echtgenote ongeloofwaardige verklaringen af met betrekking tot hun reisroute en uit de bij het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat voor Armeniërs met een voorgehouden profiel zoals verzoeker actueel geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Deze vaststellingen zijn wezenlijk en vinden steun in het administratief dossier (gehoorverslagen van 7 september 2009 (stukken 4A en 4B), resultaat van het echtheidsonderzoek van de neergelegde stukken van de Federale politie van 25 september 2009 (stuk 3) en landeninformatie (stuk 15)).

Voor zover verzoeker zich beroept op zijn psychische problemen ter verklaring van voorgaande vaststellingen dient te worden opgemerkt dat hij tijdens het gehoor in staat was om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen, zoals ook door verzoekers raadsman expliciet werd bevestigd. Deze benadrukte immers als volgt: *"Ik zou willen benadrukken dat hij heel gedetailleerd feiten kan herinneren"* (gehoorverslag p.12). Verzoeker legt een medisch attest van 6 november 2009 van dokter A. Keich neer, waaruit echter niet blijkt dat verzoekers psychische klachten daadwerkelijk zouden leiden tot geheugenverlies of hem zouden verhinderen een coherent asielrelaas weer te geven.

Daargelaten verzoekers medische toestand merkt de Raad op dat zowel verzoeker als zijn echtgenote hetzelfde, verkeerde nummer (15/12) van het kiesbureau opgaven. Deze vaststelling is overigens slechts één van de verschillende motieven waarop de bestreden beslissing gesteund is.

De Raad treedt de Commissaris-generaal bij waar deze stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de naam niet kan geven van de vertrouwenspersoon die hij moest vervangen noch van enig lid van de kiescommissie in het bureau dat hij in de gaten moest houden (op één voornaam na). Dat de identiteit van de vertrouwenspersonen tot de dag van de verkiezingen geheim werd gehouden is slechts een post factum bewering, die overigens impliceert dat de namen op de dag van de verkiezingen bekend gemaakt werden zodat verzoeker er op dat moment kennis van kon nemen. Het argument dat verzoeker enkel de voornaam kende van de vertrouwenspersoon die hij moest vervangen, strookt bovendien niet met zijn eerdere verklaringen, waar hij enkel de voornaam van de voorzitter van het kiesbureau kon zeggen maar niet van de vertrouwenspersoon die hij moest vervangen (gehoorverslag p.7). Verzoekers bewering dat hij steeds consistent heeft verklaard dat hij geen tijd had om te stemmen is niet dienend ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker niet wist waar zijn vrouw ging stemmen, terwijl zij verklaarde dat zij ging stemmen in hetzelfde kiesbureau waar verzoeker vertrouwenspersoon was en dat verzoeker haar daar gezien heeft. Evenmin wordt hierdoor verklaard waarom verzoeker niet wist in welk bureau hij normaal zijn stem moest uitbrengen. Van een politiek geëngageerd persoon, die bovendien als vertrouwenspersoon diende te fungeren en aldus de verkiezing nauwgezet volgt kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij kan vertellen waar hij en zijn echtgenote dienden te gaan stemmen. Verzoeker voldoet niet aan deze verwachting.

Voorts blijkt uit de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (stuk 3) dat de door verzoeker neergelegde accreditatie een afdruk is waarvan de stempel, de handtekening en de printmethode niet overeenstemmen met originele stukken waarover de Federale politie beschikt. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en draagt hierbij de volle verantwoordelijkheid voor de documenten die hij neerlegt. De misleiding, die de voorlegging van een vals stuk beoogt, moet worden aangerekend aan degene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. Verzoeker ontkent deze informatie niet, doch volhardt slechts deze accreditatie te hebben ontvangen van de eerste secretaris van L. Ter Petrosyan. Evenmin betwist verzoeker de informatie waaruit blijkt dat in hoofde van personen met zijn voorgehouden profiel actueel geen vrees voor vervolging voorhanden is. Deze pertinente motieven blijven onverminderd gehandhaafd.

Het geheel van bovenstaande vaststelling noopt de Raad tot de conclusie dat verzoekers asielrelaas manifest ongeloofwaardig is. De motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de bedenkelijke handelingen van verzoekers echtgenote en de ongeloofwaardige verklaringen aangaande

de gevolgde reisroute zijn bijgevolg overtollig, en het betoog dienaangaande is niet dienend. In hoofde van verzoeker kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een vierde middel, wat uit nalezing van het verzoekschrift het derde middel blijkt te zijn, voert verzoeker de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aan. Verzoeker stelt dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op geen enkele motivering berust. Hij volhardt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een risico te lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Voor zover verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, verwijst de Raad naar wat hiervoor bij paragraaf 2.2.2.1. gemotiveerd werd. Bovendien mist het argument dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd opgenomen feitelijke grondslag. De Commissaris-generaal heeft hiertoe op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet gemotiveerd zou zijn. Er dient vastgesteld te worden dat verzoeker, omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, ook niet aannemelijk maakt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER